

v námitkách proti soudní výpovědi i námitku zahájené rozepře, k čemuž byly oprávněny (viz rozh. čís. 9747 Sb. n. s.«. Tato námitka byla opodstatněna, neboť v obou sporech šlo o tytéž strany a tentýž právní nárok. První soud měl proto k dotčené námitce žalovaných soudní výpověď odmítnouti (§ 233 a obdoba §§ 261 I. a 562 III. c. ř. s.). I když tak neučinil, nýbrž spojil oba spory k společnému projednání, a i když žalované tuto vadu nevytýkaly ani v odvolání ani v dovolání, musí dovolací soud k ní přihlížeti z moci úřední (§§ 240 III., 471 čís. 6, 513 c. ř. s.), a musil, ježto rozsudek v příčině soudní výpovědi prvním soudem vynešen nebyl, za použití § 475 odst. 3 c. ř. s. se omeziti na odmítnutí této výpovědi.

Čís. 15117.

Oprava zřejmého početního omylu převzatého do rozhodnutí vyšší stolice, i když strana omyl ten nevytkla v opravném řízení a zažádala o jeho opravu až po pravoplatnosti rozhodnutí.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1936, Rv II 67/25.)

Rozsudkem nejvyššího soudu ze dne 10. března 1925 č. j. Rv II 67/25 (čís. 4799 Sb. n. s.) byl uznán žalovaný cukrovar povinným platiti žalobci pensi měsíčně 490 Kč 66 h za dobu od 1. ledna 1920 do 31. července 1920, 403 Kč 98 h za dobu od 1. srpna 1920 do 31. prosince 1920 a 405 Kč 71 h za dobu od 1. ledna 1921. Žalobce (jeho pozůstalost) tvrdí, že služební jeho doba od 9. září 1889 do 31. prosince 1892 mu byla nesprávně počítána jako 2 roky 3 měsíce a 21 dnů, ač ve skutečnosti jest o jeden rok delší a že důsledkem toho bylo mu na pensijních požitcích přiznáno o 192 Kč ročně méně než mu při správném početním základu přísluší. Žádá proto o opravu rozhodnutí nejvyššího soudu podle § 419 c. ř. s.

Nejvyšší soud uznal podle žádosti a opravil svůj výrok tak, že žalovaný jest povinen platiti žalobci jako odpočivné za čas od 1. ledna 1920 do 31. července 1920 měsíčně 506 Kč 66 h, za čas od 1. srpna 1920 do 31. prosince 1920 měsíčně 419 Kč 98 h, a od 1. ledna 1921 počínaje měsíčně 420 Kč 71 h.

Důvody:

Jde o zřejmou početní chybu, která se sběhla již v rozsudku procesního soudu, jejíž důsledky se však jeví také v opravovaném rozhodnutí nejvyššího soudu. V rozsudku procesního soudu počítána byla zřejmým omylem doba od 9. září 1889 do 31. prosince 1892 jako lhůta 2 roků, 3 měsíců a 21 dnů, kdežto ve skutečnosti při správném počítání je tato lhůta o jeden rok delší. Tím se zvýší o jeden rok také celková služební doba na 24 let, 7 měsíců a 15 dnů, a zaokrouhlená služební doba, která počítána byla v rozsudku 24 služebními roky, dosahuje správně 25 let; nárok žalobcův zvyšuje se tedy podle zásad uznaných

oběma soudy na rok o 192 Kč a připadá tedy na jeden měsíc zvýšení o 16 Kč, jak bylo v opravovacím výroku vyznačeno. Je nerozhodné, že procesní soud nevyhověl návrhu na opravu svého rozsudku a proč tak učinil. Dovolací soud není tím zbaven povinnosti, aby rozhodl o návrhu na opravu rozsudku dovolacího soudu. Není o tom pochybnosti, že se také v jeho výroku ukazuje důsledek onoho početního omylu v rozsudku procesního soudu a to na úkor žalobcův. Rozsudek procesního soudu je tu ve svých základech takorůzka součástí rozsudku dovolacího. Nemůže být o tom pochybnosti, že by oba soudy byly rozhodly v tom smyslu, jak je vyznačeno v opravovacím výroku, kdyby si byly včas uvědomily početní chybu, a že tedy jenom následkem tohoto omylu přiznaly žalobci méně, než by mu podle jinak vyslovených a také zjevných zásad byly přiznaly při správném počítání. Omyl sběhnuvší se v rozsudku procesního soudu žalobce nezavinil. Ale ani kdyby byl měl na něm nějakou vinu, směla by být oprava zařízena, když šlo o zřejmou chybu početní (rozh. čís. 909 Sb. n. s.). Nemůže tedy být oprava odeprána proto, že si ani žalobce v opravném řízení onu chybu neuvědomil a že ji v opravném řízení nevytkl. Není pochybnosti ani o tom, že by byl dovolací soud směl podle § 419 odst. 3 c. ř. s. uložit procesnímu soudu, aby opravu svého rozsudku provedl a tak důsledek početní chyby před pravomocí rozsudku odčinil, kdyby byl na onu chybu přišel, anebo že by byl mohl k oné chybě při svém rozhodnutí přihlédnouti a v něm její následky odčinit. Když pak zásadně se připouští, aby taková oprava ve smyslu § 419 c. ř. s. provedena byla také ještě po pravomoci soudního rozhodnutí, není překážky proti tomu, aby tak dovolací soud učinil i nyní a to jenom ve svém vlastním rozhodnutí, když se tím dosáhne účelu, který má zákon na mysli. Nevadí tu ani okolnost, že se tím zvyšuje platební povinnost žalované strany, která by se nemohla dovolávat zásady o nabytých právech, když jde v pravdě jenom o opravu početní chyby, kterou ani pravomoc rozhodnutí nevyklučuje. Nebylo by zajisté v intencích zákona, kdyby se mělo povolení opravy omezovati jenom na formální vady, jejichž oprava by neměla praktického významu. Má-li mít možnost opravy praktický význam a smysl, dlužno ji připustiti také tam, kde nastanou v jejím důsledku třeba také materiální změny na úkor jedné nebo druhé strany. Ani žalované nebyla by oprava odeprána, kdyby šlo o zřejmou chybu v její neprospěch.

Čís. 15118.

Vládní vyhláška čís. 131/24 Sb. z. a n.

Vykonatelnost říšsko-německého rozhodčího výroku v našem státě posuzuje se dle našeho civilního řádu soudního.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1936, Rv II 242/36.)

P r v ý s o u d nevyhověl odporu povinné strany podle § 83 ex. ř. do usnesení, jímž byla povolena proti ní na základě rozsudku rozhodčího soudu v H. (Německo) exekuce. **O d v o l a c í s o u d** prohlásil exekuci za nepřipustnou. **D ů v o d y:** Podle zásady vzájemnosti lze na